

שחקים ולהביט ממרום הר-המכללה על שכנו הקטן-טון העתונאי השני, העולה עליו טאה קבין... ואני למה אכתד?—הייתי קנטון-נורד ואי-טרנציונלי ב„שווייציה“ הוימירניקלית שלנו. נע ונד הייתי משלחן לשלחן, מקומסום-לקומסום ומג-לידה ורודה לגלידה לבנה.

וכשנגשתי לקנטון התל-אביבי וראיתי את כר-עירנו, שאלתיו מיד: — באיזה עת ון הוא כותב? אמנם, ידעתי, כי לפנים עמד בראש „קוהלד“, אבל לא פגשתי אותו בעתונים?...

— לא באתי, הוא עונה בפסקותו, בתור ב"ב העתונים כי אם בתור ב"ב קוראים את שלהם... — טעית, אדוני דיזננוף, אמרתי לו, לו קראו העתונאים את מאמריהם, היו כותבים את המצי או לא בלום...

● ● ●
זמגלגלין זכות ע"י זכאי
והא ראייה:

בעמדי קרוב לקנטון השמאל, אחו כי עורך ה„דבר“ בימיני, לקחני הצדה ולחש לי „קצרות“: — „וישר כת, מר עומות! תשובתך לקלוזר הי-תה מצוינה, קולעת אל המטרה! טוב מאד...“

ואמרת לידידי: תודה, אדוני, על „המה- (חסוף בעמוד ז')

ציה קטנה!... — ראה, הוא אומר, כמה קנטונים קנטון-נים יש במקום זה: קנטון הערבים לחוד וקנטון היהודים לחוד וקנטון ניוטרלי של עתונאי הוימר, טיימס באמצע... לו היה שם בן-ציון כג, היה דורש מהנציב לפטר מיד את מר פירון, בעד חקנטוניות שלה, כשם שדרש לפטר את עורך העולם המסכן שנכשל והלך בדרכי בן-אב"י... ושכח בן-אב"י כי כל שלחן ושלחן הוא קנ"טו" בפני עצמו גם אצלנו וגם אצלם. יש קנטון של המופתי ויש קנטון של ה„ראים“. קנטון של בני-עשו מפלשתינה ושל בני-ישמעאל מ„המזרח“ וכלם יחד כנגדנו. ומלכתנו? — מחולקת היתה ליהודה ויש-ראל כלפנים. יש קנטון של „יהודה העצמאית“, ושל „יהודה“ בלי עצמאות ובלי גליקסון, ויש קנטון בלי יהודה ובלי עצמאות, אלא של עתונאי פולין, רי וואהלמן ומריוואקס והפטרון בתוכם... וראה זה פלא: יש גם קנטון זכרונני ובראשי הקצין החביב קופרמן, ורבו רי עומות עוד מספסל ביה"ם הזכרונני...

ולא רק השלחנות כי אם גם כל עתונאי הוא „קנטון“ בפני עצמו. קנטון עגיו ולצדו „קנ-טון“ קטן ועגול, ואין קנטון נגדע לחברו. אצלנו, מי שכותב איזה „מייסור“ גדול או קטן, טוב אי-גרוע בערכו, הריחו עתונאי ורשאי להרים אמן עד

ובכן, מסיים ידידי העתונאי את משלו אל הררא לורנץ אלא ז'מרינקת... * * * ואין אדם רואה אלא מהרהורי לבו. כששאלו מן-אב"י את דעתו על המסיבה הזו, קפץ ואמר: חן זוחי קנטוןיות אמיתית, זוחי שו"י

בלשון הפוליטיקה הנבוהה של עשרת-השבטים, אבל ידידי העתונאי הזקן, שישב עלי ידי אל השלחן הקטן בצל האילנות והזיעה על התה, קרא לגן-לורנץ בשם אחר לגמרי — ז'מ-רינקת... — כבודו היה פעם ברוסיה? — שאלני. — עדיין לא! — עניתיו. — חבל, הוא אומר, שם ברוסיה, יש תחנה מרכזית, כמו כאן בלוד, ושמה תחנת ז'מרינקת, שהיא מפורסמת וידועה מאד לאחב"י, כשעור שים חתונה בפלך ההוא והחתן-כלה הם משתי עיירות, ושני הצדדים אינם רוצים לוותר זה לזה: המחנות מצד החתן אינם רוצים לנסע לעיירה של צד הבלה, וכן לחיפך — ע"כ בוחרים ב„שטח ניוטרלי“, ומעמידים את החופה בתחנת „ז'מרינקת“ העומדת באמצע המחנותים והמר דותנותי מהני תרי צדדין באים עם כל הכבודה, כשתי העיירות, מעמידין את החופה בז'מרינקת, ככלים שם עד אחרי „שבע ברכות“ וחוזרים אח"כ איש לביתו ואיש לעיירתו, והכל על מסומו יבוא בשלום.

— בהרת' בשטח ניוטרלי Terrain neutre בין יפו ותל-אביב... וחשבתי בלבי: מה היה עושה פירון לילא היה ספה לורנץ בעולם? הו הערבים לא היו הולכים לתל-אביב והיהודים—חוץ אולי מ„ברית שלום'— לא היו הולכים ליפו, וע"כ בחרו בקפה לורנץ הנמ-צא בחצי הדרך. והוסיף מר פירון: — ובעל-האכסניה הוא גרמני, ג"כ ניוטרלי... — ופגישה זו, שאל רי עומות, לשם מה? — כדי לשבר את הקרח שבלבבות, ענני האנגלי בסצרה, ואני אמרתי לו בחפזי: — גם החום הלוהט של יפו ושל גן-לורנץ לא יוכל להמס את „הקרח“ הזה. הוריתי לו באצבע על הערבים היושבים לחיד מהאי ניסא ועל היהודים המסוכים לחוד כפאידך ניסא, ואמרתי לו: קרח מכאן וקר מה מכאן... וכשהביא לנו המלצר שתי מנות גלידה קרה והעמידן לפנינו על השלחן הקטן, אמרתי למר פירון: — גם הגלידה היא סמל לעתונאים. הם אוהבים זא"ז כשם שאוהבים את הגלידה — לא כ"ל אותה... * * *

ז'מרינקת פירון קורא לקפה-לורנץ „שטח ניוטרלי“

ניוקתי לא עליכם מן החום והזיעה או מן המשקאות הקרים, והריני יושב וכותב את הטורים האלה על רגל אחת, לא לשם התחרות בדניאל איש-החמורית בת"א, אלא פשוטו כמשמעו, על רגל אחת במטוץ, ואם יחיו דברי מקוטעים הפעם—אתכם, חביבי, הסליחה!

קיצור הדברים, כשאך חופעתי על פתחו של גן-הערן בלורנץ, מווין במללי ובכרטיסי האנגלי, סבלני ראש המחלקה לעתונות בורעות פתוחות וב„סמיי"ל האנגלי על שפתיו. תקע לי את ידו בחיבה וכלחץ בריטי ואמר בלשונו: — „חאו-דו-יו-דו, מיסטר עומות?״ והנגינה מלעיל על ה„עז“ דוקא, נוסח עשרת השבטים. ומתוך ה„איידל-דידל-דודל“, שיצא מפיו ברינה כמוסיקה, כשיר תימני מפי ברכה צפירה, הוברר לי מיד מפני מה נקרא שמו פירון, מלשון פיר-רונ. ומדוע לא? — אם „ראדיו“ הוא רעד-ית אצל בן-אב"י חרי פירון הוא פיר-רונ אצל עומות... ושאלתי את מר פירון מפני מה בחר דוקא לפגישת העתונאים בקפה לורנץ?

וענה לי בדיפלומטיה עתונאית זינבולית אסי-תית: * * * ז'מרינקת פירון קורא לקפה-לורנץ „שטח ניוטרלי“

אמר עומות...

חייכם, רבותי שאין בריה בעולם נהנית כ"כ מעולמו בזמן האחרון, כעתונאי בא"י. עוד לא שכחנו, כמדומני, את מסיבת הסופ-רים והעתונאים לכבוד משרניחובסקי ועדיין לא מג טעמם של „הדברים הטובים“ מעל לשוננו, והרי לך חומנה חדשה הבאה בהרפסה נהדרה על קרטון מכריק ובמסגרת של זהב מטעם לשכת העתונות של מלכות „המבקשת להתענג בהברתך“, כמו שב-תוב שם באנגלית:

Requests the pleasure of your Com-pany.

— מעין „עברך הנאמן“ הכתוב על כל מכתבי הממשלה שלנו—והתענוג הכי גדול הוא, שלא כתיב בהזמנה זו „רמי“ השתתפות 100 מיל“, ואין השש לרשם מי שהוא בספר הזהב, ריוח נקי של 100 מיל.

בקיצור, העתונאי ה„נייטיב“ נעשה כ"ה לס-חורה שהכל סופצין עליה, סוחבים את רי עומות לכל צד ולכל מסיבה.

אשרי—שאני עתונאי! * * *

והרי אנשים אחים אנתנו ויכול אני לגלות דבת רי אעפ"י שהייתי שליח-מצוח למסיבה זו,

תית: